

meer 'Oorlog' opvoerden. "We kregen veel reacties; door de spanningen rond de brexit kreeg de voorstelling een emotionele lading. 'Het Verhaal van het Verhaal' is voor de grote zalen en dat is écht een nieuwe stap. Het is een enorme operatie om die zes meter hoge Trump naar het buitenland te vervoeren. Zeker in Venetië, waar alles per boot gaat. We spelen daar in het Teatro Goldoni, en ik hoop maar dat de voor-

stelling erin past, zoals ze ons hebben verzekerd."

Hij vervolgt: "Creativiteit gaat voor mij over onbekendheid tegemoet treden. Ik zeg altijd dat wij lessen geven in vertrouwen, om mee te gaan in ervaringen die op het eerste gezicht eng zijn. Door scholen zijn we lang in een soort 'spruitjescategorie' geplaatst: 'Het is een beetje moeilijk, maar wél goed voor ons!' Leerkrachten denken vaak dat

Jetse Batelaan: 'Creativiteit gaat voor mij over onbekendheid tegemoet treden.'

theater voor kinderen begrijpelijk moet zijn, en dat je goed moet kunnen uitleggen waar het over gaat. Mijn theater is ontregelend. Het is een soort spinnetherapie; je moet er even aan wennen maar dat spinnetje op je hand valt tóch wel mee. In opvoeding zijn veiligheid en voorspelbaarheid belangrijk, maar het leven is ook onvoorspelbaar en dat mogen kinderen meemaken in het theater. Niet alleen entertainment

bieden, maar ook wrijving, en laten zien dat er veel dingen zijn waar we allemaal in ons leven mee worstelen."

Hij denkt even na: "Ik heb deze manier van werken altijd opgezocht, de veilige weg is geen optie voor mij. Als alles naar rechts wijst, wil ik linksom. Ik heb nooit repertoiretheater willen maken, en ik houd ook niet van het soort deftigheid dat het theater omringt. In het jeugdtheater zijn de connoiseur en de kleuter gelijk, en ze bepalen samen wat kunst is. Dat ik mijn eigen gezelschap heb, en dat ons werk zo gewaardeerd wordt, vind ik heel bijzonder."

Maar het zijn vooral projecten buiten de schijnwerpers, die Batelaan emotioneel raken. Zoals een kunstproject van Artemis over de liefde, op scholen in Den Bosch "Het begon met een contactadvertentie: 'school zoekt school' en het slot was een date tussen een overwegend 'witte' en een 'zwarte' school op het plein van De Parade. De schoolkinderen liepen in een grote optocht naar elkaar toe, met een massaal gespeelde dialoog tussen de twee groepen. Ze brachten een vier meter lange liefdesbrief mee en gigantische mobiele telefoons. We hebben het op de manier van West Side Story aangepakt."

Sjamanen

Ook de eerder genoemde 'Party Dialogues' komt voort uit de kunstprojecten, waarachter zijn collega Liesbet Swings de drijvende kracht is. Vorig jaar maakte zij 'Hallo dampkring' met kinderen in de hoofdrol, en nu zijn de jongeren aan de beurt. "Ik vind vooral het begin van de voorstelling heel mooi, het publiek wordt meegenomen door jongeren in de rol van sjamanen en krijgt een gewaad aan. Het publiek blijft alleen achter in een witte esoterische ruimte, met het ongemakkelijke sociale moment van een feestje dat nog moet gaan beginnen. De voorstelling is ook bedoeld om ouders een hart onder de riem te steken. 'Maak je niet druk, er loeren allerlei gevaren maar dat zijn belangrijke levenslessen, en daar móeten ze nu eenmaal doorheen.' In tribale culturen moeten jongeren soms hun moed bewijzen door een giftige kikker te likken, of te springen van een hoge paal. Het gaat om flirten met de dood. Maar we gaan ook dansen, flirten, slap kletsen en over onze nek."

Na Oerol speelt op Theaterfestival Boulevard de voorstelling met de bijzonder mysterieuze titel '(...)' over de totale verwarring en vervreemding die je soms tijdens de pubertijd overvalt. Batelaan verwijst naar een nummer van popgroep Queen: "Is this the real life? Is this just fantasy?" In zijn theater lopen die twee volkomen door elkaar heen.

ADVERTENTIE

NU TE ZIEN
IN HET DRENTS MUSEUM

